

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117232281
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5117232281.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Marty Brniakovej, v sporovej právnej veci žalobcu: ReMax Courier Service, spol. s r.o., so sídlom Albína Brunovského 6, 841 05 Bratislava, IČO: 35 825 456, zastúpeného zástupcom EuroLEX, s.r.o., so sídlom Hlavná 619/95, 900 31 Stupava, IČO: 31 106 021, proti žalovanému: Q. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XXX/XX, XXX XX M. K. (adresa pre doručovanie A. X, XXX XX D.), štátny občan SR, o zaplatenie 5.548,17 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v podaní zo dňa 11.11.2019 proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-245 zo dňa 31. októbra 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-258 zo dňa 6. novembra 2019, takto

rozhodol:

1/ Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-245 zo dňa 31. októbra 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-258 zo dňa 6. novembra 2019 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 5.068,17 Eur s príslušenstvom a vo výroku o nároku na náhradu trov **z r u š u j e a v r a c i a** vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2/ Odvolanie žalovaného zo dňa 11.11.2019 proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-245 zo dňa 31. októbra 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-258 zo dňa 6. novembra 2019, proti výroku, ktorým bolo konanie o zaplatenie sumy 480,- Eur s príslušenstvom zastavené, **o d m i e t a**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 18Cb/261/2017-245 zo dňa 31. októbra 2019 v spojení s opravným uznesením č.k. 18Cb/261/2017-258 zo dňa 6. novembra 2019 Okresný súd Žilina ako súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) v poradí I. výrokom konanie o zaplatenie sumy 480 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 480 Eur od 31.01.2013 zastavil. Výrokom II. okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 5.068,17 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy „5.069,17 Eur“ od 31.03.2013 až do zaplatenia, a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Tretím výrokom okresný súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v § 451 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“), § 456 veta prvá OZ, § 262 ods. 8, 9 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj len „OBZ“ alebo „Obchodný zákonník“), § 150 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“), § 151 ods. 1, 2 CSP, Čl. 8 CSP, § 186 ods. 2 veta prvá CSP a § 191 ods. 1 CSP, okresný súd dospel k záveru, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, nakoľko prevzaté finančné prostriedky z dobierok neodovzdal žalobcovi, hoci bol na to povinný, a to vo výške

5.548,17 Eur. Žalovaný do začatia pojednávania uhradil 480 Eur v splátkach, čo nebolo medzi stranami sporné. Okresný súd ďalej uviedol, že osobitne nedokazoval vykonanie platieb zo strany žalovaného, nakoľko to nebolo rozporované, a preto to považoval za nesporné podľa § 151 ods. 1 CSP. Hoci žalovaný namietal správnosť výšky žalovanej istiny s tým, že neodovzdanie dobierok sa týka obdobia od 04.01.2013 do 07.01.2013 a nie od 31.12.2012, resp. 01.01.2013, svoje tvrdenia ničím nepreukázal, podľa zistení okresného súdu ani z ničoho nevyplývali. Žalovaná istina bola podľa okresného súdu nesporná aj v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 35T/161/2013 a nebola rozporovaná. Preto námietky zo strany žalovaného okresný súd posúdil len ako účelové a špekulatívne s cieľom vyhnúť sa plneniu. Pokiaľ žalovaný mal za to, že v žalovanej istine sú aj dobierky, ktoré nepatria do ním vybratých dobierok, ničím to nepreukázal, namietal to až so značným časovým odstupom a jeho námietky s poukazom na vykonané dokazovanie a zistené skutočnosti boli nielen nepreukázané, ale javili sa aj ako nevhodné vzhľadom na vykonané dokazovanie, tvrdenia žalovaného o celkovej výške neodovzdaných dobierok ako aj na námietky, ktoré ním boli učené, až so značným časovým odstupom. Žalovaný v rámci trestného konania nenamietal danú skutočnosť, čo vyplývalo aj z toho, že voči trestnému rozkazu bol podaný odpor iba zo strany poškodeného vzhľadom na zámenu označenia poškodeného s jeho zástupcom.

3. S poukazom na uvedené skutočnosti a vykonané dokazovanie, okresný súd konanie o zaplatenie sumy 480 Eur s úrokmi z omeškania zo sumy 480 Eur od 31.01.2013, zastavil na základe dispozitívneho úkonu žalobcu a zároveň žalobe vo zvyšnej časti vyhovel a to v rozsahu uvedenom vo výrokovej časti rozhodnutia. Žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 5.068,17 Eur od 31.01.2013 do zaplatenia.

4. Okresný súd poukázal na § 369 ods. 1, 2 OBZ, § 1 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (ďalej aj len „nariadenie č. 21/2013 Z.z.“), § 2 nariadenia č. 21/2013 Z.z., a uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalovaný neodovzdal finančné prostriedky vybrané v mesiaci 01/2013, hoci podľa čl. III, bod 8 Zmluvy o spolupráci bol povinný vložiť na účet žalobcu vybrané hotovostné prostriedky najneskôr do 10.30 hod. nasledujúceho dňa odo dňa vybraní hotovosti, pričom išlo o výbery do 07.01.2013, dostal sa do omeškania nasledujúci deň po danej povinnosti. Žalobca si však zjednodušeným spôsobom uplatnil úroky z omeškania zo všetkých neodovzdaných prostriedkov za obdobie do 07.01.2013 až od 31.01.2013, hoci mal nárok na úroky z omeškania aj pred týmto dátumom. Keďže žalobca si uplatnil takto úroky z omeškania až od 31.01.2013, nebolo potrebné skúmať, do kedy bol žalovaný povinný odovzdať jednotlivé prostriedky z dobierok, keďže bolo nesporné, že išlo o dobierky do 07.01.2013, teda najneskôr do 08.01.2013 bol povinný vložiť prostriedky, avšak okresný súd bol viazaný žalobným návrhom, ktorý nemôže prekročiť, preto priznal úroky tak, ako požadoval žalobca. Zároveň žalobca mal nárok na úroky z omeškania z jednotlivých súm vždy od nasledujúceho dňa po uplynutí povinnosti, t.j. po splatnosti až do jednotlivých splácaní splátkami, žalobca následne po čiastočnom späťvzati požadoval úroky z omeškania už len zo zostávajúcej dlžnej sumy, hoci mal nárok na úroky do jednotlivých splátok. K výške úrokov z omeškania, okresný súd uviedol, že ich považoval za primerané bez osobitného dokazovania s poukazom na ustanovenia CSP. Okresný súd priznal úroky z omeškania tak, ako si uplatnil žalobca, hoci mal nárok na úroky z vyššej sumy a aj za obdobie pred 31.01.2013. Okresný súd poukázal aj na § 232 ods. 2, 3, 4 CSP, pričom konštatoval, že žalovaný navrhoval priznať plnenie v splátkach. Žalobca nesúhlasil so splátkami, a to ani s navrhovanými splátkami po 10 Eur. Žalovaný požadoval splátky aj v mailovej korešpondencii od žalobcu, avšak podľa zistení okresného súdu nebol žiadny splátkový kalendár dohodnutý. Napriek tomu žalovaný začal splácať v splátkach. Právny zástupca žalovaného navrhoval zaviazat' žalovaného v splátkach s poukazom na jeho finančnú situáciu (4 maloleté deti, nezamestnanosť). Okresnému súdu však nebola žiadna z daných tvrdení preukázaná. Nebolo preukázané, že žalovaný je nezamestnaný, ani jeho príjem. Počet maloletých detí tiež nebol preukázaný, pričom počet detí nevyvoláva automaticky dôvod na povolenie splátok. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil bez uvedenia dôvodu, hoci podľa zástupcu by mal byť nezamestnaný, takže žiadne pracovné, či rodinné dôvody neúčasti neboli dané. Zároveň žalovaný má zvoleného právneho zástupcu, ktorý nebol ustanovený Centrom právnej pomoci. Teda okresný súd bol názoru, že pokiaľ žalovaný si dokázal zvoliť advokáta ako právneho zástupcu pre toto konanie, nie je až v takej zlej finančnej situácii, na ktorý záver okresného súdu právna zástupkyňa neuviedla žiadnu skutočnosť. Zároveň okresný súd poukázal na to, že: „...žalovaný dlhuje žalobcovi danú sumu už od 01/2013, avšak do 31.10.2019 splatil iba 480,- Eur. Teda 7 rokov dlhuje žalobcovi. Napriek tomu nespláca istinu, avšak vypisuje žalobcovi, ako chce splatiť.“ Okresný súd tieto tvrdenia žalovaného považoval za účelové, špekulatívne a zavádzajúce, v dôsledku ktorej skutočnosti nezistil

žiadny dôvod pre uloženie povinnosti v splátkach. Žalovaný nepreukázal svoju finančnú situáciu, či iný dôvod pre určenie splátok. Dokonca žalovaný splnomocnil advokáta pre toto konanie a žalovanú istinu dlhuje od 01/2013, a tiež bol aj v tejto súvislosti v trestnom konaní uznaný vinným, napriek tomu dlžnú sumu za tak dlhé obdobie splatil iba v časti 480 Eur a to iba v roku 2015. Okresný súd preto žiadosti žalovaného na splátky nevyhovel.

5. O trovách konania okresný súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1, 2 CSP, 256 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1, 2 CSP a Čl. 4 CSP. V tejto spojitosti okresný súd uviedol, že čo sa týka zastavenej časti, dospel k záveru, že zastavenie konania procesne zaviniel žalobca, nakoľko žalobu zobral v časti späť z dôvodu čiastočnej úhrady žalovanej istiny pred podaním žaloby. Vo zvyšnej časti žaloby bol žalobca úspešný. Pri analogickej aplikácii vyššie uvedených zákonných ustanovení v spojitosti s Čl. 4 CSP, okresný súd posúdil pomer úspechu a neúspechu tak, že dospel k záveru, že neúspech žalobcu spočívajúci v procesnom zavinení zastavenia konania v rozsahu 480 Eur je nepatrný v pomere k jeho úspechu, či úspechu žalovaného. Preto okresný súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Na základe uvedených skutočností a zákonných ustanovení okresný súd rozhodol o žalobnom návrhu tak, ako bolo uvedené, pričom vykonané dokazovanie považoval za postačujúce pre rozhodnutie vo veci samej a v rámci odôvodnenia okresný súd sa v súlade s CSP vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami, pričom prihliadal na § 153 CSP.

6. Po rozhodnutí okresným súdom v merite veci, okresný súd uznesením č.k. 18Cb/261/2017-258 zo dňa 6. novembra 2019 vykonal opravu rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-245 zo dňa 31. októbra 2019 a zápisnice o pojednávaní zo dňa 31.10.2019, a to vo výrokovej časti (výrok III.).

7. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v podaní zo dňa 11.11.2019 (č.l. 283 spisu) z dôvodu, že nesúhlasí s predmetným rozhodnutím okresného súdu. V podanom odvolaní žalovaný uviedol, že nebolo prihliadnuté na jeho posledné pridané dôkazy. V podanom odvolaní žalovaný poukázal na to, že celková suma uvádzaná žalobcom „nesedí“, resp. nie je správna, pričom žalovaný poskytol dôkaz, ako aj ich tabuľku. Žalovaný ďalej uviedol, že: „Keďže je tam udaná suma za neodovzdané dobierky zo dňa 8.1.2013 a to v sume 7214,42 €, pričom ja som už dňa 8.1.2013 vo firme Remax nepracoval a v ten deň som už v práci naisto ani nebol, kde je na to veľa svedkov a tiež som to uviedol aj v emaily písanom 8.1.2013, takže tá dobierková suma je nesprávna, keďže v ten deň som sa vo firme už ani nenachádzal. Po ďalšie, tiež som to uviedol v dôkaze, že dobierkové sumy neboli odovzdané tak ako mali byť len za dni a to 4.1.2013 a 7.1.2013, takže za žiadne peniaze z 8.1.2013 nezodpovedám, keďže som sa v práci už ani nenachádzal, to je tiež udané aj v dôkaze o výpovedi, ktorú som podal ja z mojej strany, tiež poukazujem na to, že daná výsledná suma zo strany Remax-u nie je správna preto, že sú tam aj zásielky, ktoré zaúčtovali mne, pričom boli ako stratové a tým pádom mali podľa mňa finančné čiastky za ne už preplatené aj od poisťovne, kde nám prikázala firma Remax si urobiť každý zamestnanec poisťky práve pre tieto prípady strát a podobne. Danú poisťovňu som si tiež dovolil osloviť a je to v riešení a to práve ohľadne preverenia daných zásielok, ktoré odo mňa žiadajú zaplatiť, tak či neboli aj preplatené, kde mám dojem, že áno.“ Žalovaný ďalej poukázal na nekorektné správanie žalobcu (nepriznávajúce úhrad z jeho strany najmä vo vzťahu k sume 480 Eur), čo podľa jeho názoru viedlo k zavádzaniu samotného žalovaného, ako aj okresného súdu. Súčasne žalovaný uviedol, že ako ďalší dôkaz predložil na pojednávaní, konanom dňa 31.10.2019, a to fotokópie podkladov a emaily zo strany žalobcu, kde mu ešte posielali na úhradu zásielky z 31.1.2013 v sume 98,59 Eur a ďalšie zásielku z 25.2.2013 v sume 657,17 Eur, kedy sa ho predmetné zásielky už netýkali, keďže sa v posledný deň vo firme nachádzal dňa 7.1.2013 a od 8.1.2013 bola daná výpoveď a tento deň už do práce nenastúpil. Žalovaný priložil aj dôkaz, kde mu žalobca poslal ako dôkaz vo vyčíslení výslednej sumy nejakú zostavu zásielok, ktorá nie je reálna, čo malo za následok, že výsledná suma neseďí, na čo poukazoval od začiatku.

8. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP postupom bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-245 zo dňa 31. októbra 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-258 zo dňa 6. novembra 2019 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 5.068,17 Eur s príslušenstvom zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Krajský súd zároveň odvolanie žalovaného proti výroku napadnutého

rozsudku okresného súdu, ktorým bolo konanie o zaplatenie 480,- Eur zastavené, odmietol podľa § 389 písm. b) CSP.

9. Vo vzťahu k výroku, ktorým došlo k odmietnutiu odvolania žalovaného proti výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bolo konanie o zaplatenie sumy 480 Eur zastavené, krajský súd poukazuje na § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, a analogicky aj na judikované rozhodnutie Rc 40/1993, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 07.07.1992 sp.zn. 1Cdo/28/1992, podľa ktorého právnej vety ...„právo na podanie dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nemá ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach“. Žalovaný podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu v celom rozsahu, teda vrátane výroku, ktorým bolo konanie o zaplatenie sumy 480,- Eur zastavené. Za analogického použitia citovaného judikovaného rozhodnutia tento napadnutý výrok rozsudku okresného súdu nevyznel v neprospech žalovaného, a teda týmto výrokom žalovaný nebol dotknutý na svojich právach. Z uvedeného žalovaný v tejto časti podaného odvolania nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania a v tejto časti bolo preto jeho odvolanie odmietnuté podľa § 386 písm. b) CSP, podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

10. Podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

11. Podľa § 380 ods. 2 CSP, na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

12. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

13. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

14. Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, skutočnosťami ktoré predchádzali vydaniu odvolaním napadnutého rozsudku Okresného súdu Žilina Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-245 zo dňa 31. októbra 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-258 zo dňa 6. novembra 2019, ako aj samotnými odvolacími dôvodmi žalovaného, obsiahnutými v podaní zo dňa 11.11.2019 (č.l. 283 spisu), odvolací súd zistil dôvody pre jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie za aplikácie § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

15. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

16. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Podľa aktuálneho znenia Civilného sporového poriadku nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia nie je výslovne stanoveným odvolacím dôvodom a nie je ani výslovným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 389 ods. 1 CSP). Uvedené však neznamená, že súd prvej inštancie nemusí rešpektovať § 220 ods. 2 CSP o náležitostiach rozhodnutia súdu v časti odôvodnenia a vôbec, resp. dostatočne neodôvodniť svoje rozhodnutie.

18. Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky riešia otázku spravodlivého súdneho konania vo vzťahu k riadnemu odôvodneniu rozhodnutia a dodržiavaniu § 157 ods. 2 OSP (v čase rozhodovania odvolacieho súdu § 220 ods. 2 CSP). Príkladmo a podporne v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/2005 zo dňa 16. marca 2005, podľa ktorého „súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné“. Ďalej sa odkazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008, podľa ktorého rovnako vyplýva, že za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je treba považovať aj nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktorú požiadavku v konaní pred všeobecným súdom stanovuje § 157 ods. 2 OSP. Rovnako podľa právnej vety Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. I. ÚS 327/2010, je požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne (zákonu celkom zodpovedajúce) rozhodnutia a náležité, t.j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce preň z Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V zmysle tohto citovaného Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa aj právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosť zbraní, či právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci.

19. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti prijaté stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré stanovisko bolo publikované v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 pod č. 2 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“. Z uvedeného stanoviska pre účely odvolacieho konania vyplýva záver, že k odňatiu možnosti strany konať pred súdom (porušeniu práva na spravodlivý proces) v dôsledku nepreskúmateľnosti rozhodnutia okresného súdu, s dôsledkom vzniku povinnosti odvolacieho súdu zrušiť takéto rozhodnutie (podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP) môže dôjsť len výnimočne v prípadoch, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, t.j. v prípadoch, keď z rozhodnutia okresného súdu nemožno zistiť dôvody, na základe ktorých okresný súd v konkrétnej veci rozhodol.

20. Nadväzne na uvedené možno konštatovať, že pokiaľ súd neodôvodní svoje rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, poruší právo sporovej strany na spravodlivý proces. Právo podať odvolanie môže strana vo svojej veci riadne uplatniť len v takom prípade, pokiaľ rozhodnutie, ktoré odvolaním napáda, obsahuje určité, zrozumiteľné a jasné dôvody, prečo súd vo veci tak rozhodol. Pokiaľ v rozhodnutí súdu nie sú dodržané náležitosti obsahu súdneho rozhodnutia, a to najmä z hľadiska odôvodnenia rozhodnutia súdu, nemá strana konania možnosť, aby uplatnila svoje procesné právo podať odvolanie, a preto platí, že postupom súdu (nedostatok dôvodov rozhodnutia) došlo k porušeniu procesných práv strany v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a dôvodom, pre ktorý odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší podľa § 389 ods.1 písm. b) CSP.

21. Z vyššie uvedeného, v nadväznosti na podané odvolanie, krajský súd teda primárne posudzoval, či má spôsobilý predmet skúmania, a to súdne rozhodnutie súdu prvej inštancie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP. Krajský súd však konštatuje, že predmetné rozhodnutie - rozsudok okresného súdu nemá všetky atribúty vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP, keďže odôvodnenie rozhodnutia, t.j. rozsudku okresného súdu č.k. 18Cb/261/2017-245 zo dňa 31. októbra 2019 je nedostatočné, pretože sa nezaoberal všetkými

skutočnosťami, ktoré nastali v prejednávanej veci, z ktorého dôvodu úvahy okresného súdu v konečnom dôsledku nebolo možné podľa odvolacieho súdu vyhodnotiť inak, než ako predčasné, čo sa premietlo do ich nepreskúmateľnosti.

22. Z Obchodného vestníka na internete bolo zistené, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 10.7.2017 sp.zn. 4Odk/159/2017 bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaného. Oznámením správcu úpadcu JUDr. Dušana Paulíka z 2.11.2017 sp.zn. 4Odk/159/2017 bolo konkurzné konanie voči žalovanému skončené z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu.

23. Z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu č.k. 18Cb/261/2017-245 zo dňa 31. októbra 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-258 zo dňa 6. novembra 2019 z bodu 20. vyplývalo, že „Pokiaľ žalovaný poukazoval na oddĺženie, súd mal preukázať, že dňa 17.07.2017 bolo v Obchodnom vestníku 135/2017 zverejnené vyhlásenie konkurzu, bol ustanovený správca a bolo vyhlásené oddĺženie dlžníka. Následne konkurz na majetok žalovaného bol zrušený z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu a oznámením v Obchodnom vestníku 209/2017 dňa 02.11.2017 sa konkurz zrušuje. (l.č. 76) Uvedené však nemá vplyv na toto konanie“. Konštatuje sa odvolacím súdom, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dôsledne nevyhodnocoval, resp. bližšie neozrejmil účinky (dôsledky) vyhláseného konkurzu a ani to, či následným zrušením konkurzu v zmysle § 167v zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“), (ne)dochádza k zrušeniu oddĺženia. Len konštatovanie okresného súdu, že: „Následne konkurz na majetok žalovaného bol zrušený z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu a oznámením v Obchodnom vestníku 209/2017 dňa sa konkurz zrušuje (l.č. 76). Uvedené však nemá vplyv na toto konanie“, bez ďalšieho a najmä bez toho, aby boli dôsledne vyhodnotené všetky aspekty, najmä otázka vplyvu zrušeného konkurzu na postup podľa § 167e ZKR, viedli krajský súd k záveru o nedostatočnom odôvodnení vyvodенých záverov. V tejto súvislosti pre úplnosť odvolací súd uvádza, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie, súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t.j. musí byť preskúmateľné.

24. V tejto spojitosti odvolací súd len primerane a podporne poukazuje na závery vyplývajúce z uznesenia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13Cob/142/2017 zo dňa 1. februára 2018, ktorý uviedol: „Pre úplnosť sa uvádza, že pokiaľ aj z údajov z Obchodného vestníka OV 2018/3 s dňom vydania 4.1.2018 bol následne zistený vo veci sp. zn. 8Odk/120/2017 týkajúcej sa dlžníka B. M. nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX/XXX, XXX XX T., Oznam správcu podľa ust. § 167v zákona č. 7/2005 Z.z o zrušení konkurzu z dôvodu, že konkurzná podstata nekryje náklady konkurzu, ktorého zverejnením sa konkurz ex lege zrušil, tak k zrušeniu oddĺženia z tohto dôvodu nedošlo. Táto okolnosť zostala bez vplyvu na postup podľa ust. § 167e ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z., pretože podľa ust. § 167v ods. 1 zákona č. 7/2005 zrušením konkurzu došlo k zániku funkcie správcu a zástupcu veriteľov a zániku účinkov podľa § 167b ods. 1, § 167c ods. 2 a 3 a § 167d.“, obdobne uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 10Co/73/2019 z 31. júla 2019, podľa ktorého: „Na opísaných procesných súvislostiach nič nementí skutočnosť, že následne došlo k zrušeniu konkurzu z dôvodu, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu. Zrušením konkurzu totiž nedošlo zároveň aj k zrušeniu oddĺženia (§ 167e ZoKR). Podľa ust. § 167v ods. 1 ZoKR zrušením konkurzu došlo len k zániku funkcie správcu a zástupcu veriteľov a k zániku účinkov podľa § 167b ods. 1, § 167c ods. 2 a 3 a § 167d. Dlžník, ktorý sa vyhlásením konkurzu na základe rozhodnutia konkurzného súdu oddĺžil, prestáva byť dlžníkom a všetky konania musia byť voči nemu z dôvodu oddĺženia ex offa zastavené. Zrušenie konkurzu na neho tak ostáva bez vplyvu na postup podľa ust. § 167e ods. 1 ZoKR a súdy aj po zrušení konkurzu musia konania voči oddĺženému dlžníkovi ex offa zastaviť“, a uznesenie krajského súdu v Žiline sp.zn. 6CoE/28/2019 z 23. augusta 2019, ktorý uviedol: „Zároveň je potrebné zdôrazniť, že zrušením konkurzu nedošlo zároveň aj k zrušeniu oddĺženia, čo vyplýva z § 167e zákona

o konkurze a reštrukturalizácii. Podľa ust. § 167v ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. zrušením konkurzu došlo len k zániku funkcie správcu a zástupcu veriteľov a k zániku účinkov podľa § 167b ods. 1, § 167c ods. 2 a 3 a § 167d zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Dlžník, ktorý sa vyhlásením konkurzu na základe rozhodnutia konkurzného súdu oddlžil, prestáva byť dlžníkom a všetky konania musia byť voči nemu z dôvodu oddlženia ex offa zastavené. Zrušenie konkurzu na neho zostalo tak bez vplyvu na postup podľa ust. § 167e ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. a sudy aj po zrušení konkurzu musia konania voči oddlženému dlžníkovi ex offa zastaviť“.

25. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze č.k. III. ÚS 119/03-30.

26. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1944, séria A Č.303-A, Hiro Balani c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c/a Grécko z 29. mája 1997, Higgins c/a Francúzsko z 19. februára 1998). Ak teda okresný súd vyššie špecifikované skutočnosti, nevyhodnocoval, len vo všeobecnosti konštatoval, že uvedené nemá vplyv na prejednávajúcu vec, čím neozrejmil svoje konkrétne myšlienkové pochody v danej rovine, tak nebol vytvorený krajskému súdu, ako už uviedol vyššie, priestor pre vykonanie odvolacieho prieskumu v tejto rovine, pričom absenciu postupu okresného súdu nebolo možné preklenúť doplnením odôvodnenia, prípadne doplnením dokazovania v tomto smere v odvolacom konaní.

27. Krajský súd v rovine svojich záverov nemôže opomenúť konštatáciu, v zmysle ktorej aj v prípade, že by v konečnom dôsledku okresný súd opäť dospel k rovnakým záverom ako v napadnutom rozsudku, tak treba dostatočne skutkovo a právne vykvalifikovať tieto závery tak, aby mohli podliehať odvolacieho prieskumu krajského súdu.

28. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-245 zo dňa 31. októbra 2019 v spojení s opravným uznesením okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/261/2017-258 zo dňa 06. novembra 2019 zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

29. Pre úplnosť a pre prípadné odstránenie akýchkoľvek pochybností odvolací súd dodáva, že v danej veci s dôrazom na okolnosti prejednávanej veci, žalovaným podaný obsah odvolania umožňoval krajskému súdu (ako súdu odvolaciemu) pokračovať vo vyvolanom odvolacom konaní a o odvolaní následní rozhodnúť. Z obsahu jeho odvolania aj s poukazom na § 124 ods. 1 CSP, bolo zrejmé, že napadol predmetný rozsudok okresného súdu (poukaz aj na predkladaciu správu okresného súdu v podaní zo dňa 21.1.2020 - č.l. 326 spisu), ktorý s opravným uznesením tvorí jeden celok (§ 58 ods. 5 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov - ďalej len „vyhl. MS SR č. 543/2005 Z.z.“ alebo „vyhláška“); ďalej bolo z obsahu zrejmé, že napadol rozsudok okresného súdu v jeho celom rozsahu (vyjadrenie nesúhlasu s rozhodnutím okresného súdu) a súčasne bolo nepochybné, že žalovaný žiadal, aby sa v konaní pokračovalo (teda, aby bolo rozhodnutie okresného súdu zrušené a vec mu vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.)

30. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

31. V ďalšom konaní bude okresný súd skúmať, či má splnené procesné podmienky konania k tomu, aby mohol pokračovať v predmetnej sporovej právnej veci, a to aj s poukazom na oddlženie samotného žalovaného. Svoje rozhodnutie náležite odôvodní, za dodržania kritérií v zmysle § 220 ods. 2 CSP, osobitne v rovine preskúmateľnosti dôvodov svojho nového rozhodnutia. Zákonnou úpravou uvádzaná stručnosť odôvodnenia uznesenia nesmie byť na úkor dostatočne vyjadrených dôvodov rozhodnutia z hľadiska ich preskúmateľnosti odvolacím súdom.

32. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

33. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

34. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.